

Sygn. akt II GSK 365/06

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2007r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący Sędzia NSA **Andrzej Kuba**

Sędzia NSA

Sędzia WSA del.

Protokolant

Czesława Socha

Arkadiusz Despot-Mładanowicz spr.

Magdalena Rosik

po rozpoznaniu w dniu **3 kwietnia 2007 r.**

na rozprawie w Izbie Gospodarczej

skargi kasacyjnej **Rady Miasta Gliwice**

od wyroku **Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach**

z dnia **19 lipca 2006 r.** sygn. akt **I SA/GI 927/06**

w sprawie ze skargi **Regionalnej Izby Obrachunkowej w Katowicach**

na decyzję Rady Miasta Gliwice

z dnia **23 grudnia 2005 r. nr XXXVIII/977/2005**

w przedmiocie **skargi organu nadzoru w sprawie budżetowej jednostki**

samorządu terytorialnego

oddala skargę kasacyjną

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 lipca 2006 r., sygn. akt I SA/GI 927/06 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały w całości, w sprawie ze skargi Regionalnej Izby Obrachunkowej w Katowicach na uchwałę Rady Miasta Gliwice z dnia 23 grudnia 2005 r. nr XXXVIII/977/2005 w przedmiocie sprawy budżetowej jednostek samorządu terytorialnego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny oparł swe ustalenia o następujący stan faktyczny:

Uchwałą z dnia 23 grudnia 2005 r., nr XXXVIII/977/2005 w sprawie udzielenia wsparcia finansowego w sporcie kwalifikowanym, wydaną na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym (Dz. U. Nr 155, poz. 1298 ze zm.) - dalej zwanej u. s. k. - Rada Miejska w Gliwicach przyjęła „Program udzielania wsparcia finansowego w sporcie kwalifikowanym”.

W § 1 tego programu Rada stwierdziła, że ze wsparcia finansowego mogą korzystać wyłącznie kluby sportowe mające siedzibę w Gliwicach. W § 2 programu wymieniono dziedziny sportu objęte programem oraz wskazano, że wysokość wsparcia finansowego uzależniona będzie od dyscypliny sportu i poziomu rozgrywek po rundzie jesiennej; określono również maksymalną wysokość dofinansowania dla poszczególnych dziedzin sportu. W § 3 programu Rada ustaliła, że wsparcie udzielane będzie w formie dotacji z zastrzeżeniem, iż w razie braku wystarczających środków w budżecie miasta, wysokość wsparcia może ulec zmianie.

Pismem z dnia 19 kwietnia 2006 r. Regionalna Izba Obrachunkowa w Katowicach, działając na podstawie art. 93 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 3 § 2 pkt 6 i art. 50 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) - zwana dalej p.p.s.a. - zaskarżyła powyższą uchwałę Rady Miejskiej w Gliwicach do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach.

Organ zarzucił, iż zaskarżona uchwała została wydana z istotnym naruszeniem art. 2 ust. 2 w zw. z art. 35 ust. 1 i art. 37 ust. 1 pkt 2 u. s. k. poprzez określenie udzielania wsparcia finansowego w sporcie kwalifikowanym w sposób wykraczający poza formy określone wskazanym aktem prawnym.

W uzasadnieniu organ nadzoru wskazał przede wszystkim, że z treści § 2 „Programu udzielania wsparcia finansowego w sporcie kwalifikowanym” wynika, iż wsparcie to

przysługiwałyby klubowi sportowemu bez szczegółowego określenia celów, na które byłyby wykorzystane środki finansowe otrzymane z budżetu Miasta Gliwice. Organ zaznaczył, że przyznanie dotacji dla klubów sportowych z siedzibą w Gliwicach uzależnione jest wyłącznie od dyscypliny sportu i poziomu rozgrywek, a kwestionowana uchwała nie precyzuje w żaden sposób celów, na które mogą zostać wydatkowane środki pochodzące z budżetu jednostki samorządu terytorialnego, zatem nie sposób byłoby uznać, że ze wskazanych środków budżetowych finansowane byłyby tylko zadania własne gminy w zakresie kultury fizycznej.

Organ zauważył, że zgodnie z art. 167 ust. 2 ustawy o finansach publicznych, wydatki z budżetu jednostek samorządu terytorialnego mogą być przeznaczone na realizację zadań określonych w przepisach odrębnych i wyraził pogląd, że w prawie publicznym obowiązuje zasada, iż dozwolone jest tylko takie działanie, które oparte jest na wyraźnej podstawie prawnej. Odnosząc to spostrzeżenie do treści art. 2 ust. 2 u. s. k. organ podniósł, że wspomniany przepis nie przewiduje udzielania dotacji jako prawnej formy wspierania sportu kwalifikowanego ze środków jednostki samorządu terytorialnego, a jedyne dopuszczalne formy tego wsparcia wskazane zostały w art. 35 i art. 37 u. s. k., przy czym przepisy te nie przewidują finansowania sportów kwalifikowanych ze środków budżetowych jednostki samorządu terytorialnego w formie dotacji. Powyższe uzasadnia w ocenie organu twierdzenie, iż uchwała Rady Miejskiej Gliwic wydana została z naruszeniem powyższych przepisów ustawy o sporcie kwalifikowanym. Organ podkreślił również, że realizacja zadań z zakresu kultury fizycznej ukierunkowana na sport profesjonalny nie należy do zadań własnych gminy, które określone zostały w art. 6 ustawy o samorządzie gminnym, w którym wskazano, że do zadań gminy należą zadania publiczne o znaczeniu lokalnym niezastrzeżone ustawami na rzecz innych podmiotów, a więc takie zadania, których *expressis verbis* nie przekazano do właściwości innego organu.

Wykazując niemożliwość wspierania sportu kwalifikowanego w formie dotacji przez jednostki samorządu terytorialnego, organ wskazał w szczególności na treść art. 176 ustawy o finansach publicznych, przewidującego możliwość otrzymywania przez podmioty nie zaliczane do sektora finansów publicznych i nie działające w celu osiągnięcia zysku dotacji z -gminnych środków finansowych, przy czym zlecenie zadania i udzielenie dotacji następuje zgodnie z przepisami ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i wolontariacie. Organ podniósł, że dotacje udzielane w oparciu o powołany przepis mogą być udzielane wyłącznie na cele publiczne, związane z realizacją zadań określonej jednostki samorządu terytorialnego.

W odpowiedzi na skargę Rada Miejska stwierdziła, że wykładnia systemowa i celowościowa ustawy o sporcie kwalifikowanym wskazuje, że art. 2 ust. 2 u. s. k. stanowi samodzielną podstawę udzielania klubom sportowym dotacji ze środków finansowych jednostek samorządu terytorialnego. Bezpodstawne w opinii Rady było twierdzenie, że kwestionowaną uchwałę wydano z naruszeniem art. 167 ust. 2 ustawy o finansach publicznych, gdyż przepis ten zawiera otwarty katalog zadań, które mogą być realizowane w ramach wydatków ponoszonych przez jednostki samorządu terytorialnego. Rada wskazała, że jej stanowisko znajduje potwierdzenie w treści uzasadnienia projektu ustawy o sporcie kwalifikowanym, z którego jednoznacznie wynika, iż intencją ustawodawcy było umożliwienie jak najszerszego finansowania rozwoju sportu kwalifikowanego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny stwierdził, iż uchwała Rady Miejskiej w Gliwicach z dnia 23 grudnia 2005 r. w sprawie wsparcia finansowego w sporcie kwalifikowanym wydana została z naruszeniem przepisów prawa.

Wojewódzki Sąd Administracyjny uznał, że powoływany w podstawie prawnej przepis art. 2 ust. 2 u. s. k. nie może być samodzielną podstawą przyznania dotacji na rzecz klubów sportowych na zasadach określonych w uchwale Rady Miejskiej. W ocenie Wojewódzkiego Sądu przepis ten ma charakter normy ogólnej i nie może być uznany za *lex specialis*, stanowiący odrębną podstawę prawną przyznania dotacji na rzecz klubów sportowych i wyłączający zasady przyznawania dotacji przez jednostki samorządu terytorialnego, wynikające z ustawy o finansach publicznych i ustawy o samorządzie gminnym.

Wojewódzki Sąd Administracyjny stwierdził, że zaskarżona uchwała nie określa w żaden sposób celu przyznania dotacji klubom sportowym, co w sposób zasadniczy uniemożliwia weryfikację wykorzystania ich zgodnie z przeznaczeniem i pozostaje w sprzeczności z art. 145 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych.

Odnosząc treść uchwały do treści przepisów ustawy o samorządzie gminnym, Wojewódzki Sąd Administracyjny stwierdził, za orzeczeniem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 grudnia 2000 r., sygn. akt I SA/Gd 1977/99, że nie można zgodzić się z argumentacją, iż realizacja zadań z zakresu kultury fizycznej ukierunkowana na sport profesjonalny jest zadaniem o charakterze użyteczności publicznej i w związku z tym należy do zadań własnych gminy. Tylko zadanie publiczne można zaliczyć do kategorii zadań o charakterze użyteczności publicznej, to znaczy takich, które w odniesieniu do gminy polegają na zaspokajaniu zbiorowych potrzeb społeczności lokalnej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny stwierdził, abstrahując od kwestii niewskazania w zaskarżonej uchwale celu, jaki miałyby być realizowane ze środków pochodzących z przedmiotowych dotacji rzutujących w sposób zasadniczy na możliwości oceny, czy analizowana uchwała jest przejawem realizacji zadań własnych gminy, iż podstawowymi celami kultury fizycznej jest dbałość o prawidłowy rozwój psychofizyczny i zdrowie wszystkich obywateli i są one realizowane w sposób, o którym mowa w art. 2 ustawy o kulturze fizycznej. Sąd pierwszej instancji wskazał, iż zgodnie z art. 3 ust. 3 u. s. k., sportem kwalifikowanym jest forma aktywności człowieka związana z uczestnictwem we współzawodnictwie sportowym organizowanym lub prowadzonym w określonej dyscyplinie sportu przez polski związek sportowy lub podmioty działające z jego upoważnienia. Wskazana regulacja wyodrębnia - między innymi poprzez wyraźne wskazanie podmiotów, które uprawnione są do organizowania współzawodnictwa w sporcie kwalifikowanym - szczególną formę aktywności fizycznej człowieka jaką stanowi uprawianie sportu kwalifikowanego (profesjonalnego), co nakazuje przyjąć, że przedsięwzięcia związane z funkcjonowaniem sportu kwalifikowanego jako takiego nie mieszczą się w zakresie spraw publicznych o zakresie lokalnym i nie stanowią zaspokojenia zbiorowych potrzeb wspólnoty, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy o samorządzie gminnym. Uprawnienia jednostki samorządu terytorialnego w zakresie finansowego wspierania sportu kwalifikowanego ograniczone zostały do możliwości przyznawania stypendiów sportowych oraz nagród i wyróżnień zawodnikom, którzy osiągnęli wysokie wyniki sportowe (art. 35 i 37 u. s. k.).

W konkluzji Wojewódzki Sąd Administracyjny uznał, iż uchwała Rady Miejskiej w Gliwicach z dnia 23 grudnia 2003 r. wydana została z naruszeniem ustawy o samorządzie gminnym, ustawy o finansach publicznych oraz ustawy o sporcie kwalifikowanym.

Skargę kasacyjną od powyższego wyrok wniosła Rada Miasta Gliwice zaskarżając go w całości. Rada wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.

Skarga oparta została o zarzuty:

1. naruszenia prawa materialnego (art. 174 pkt 1 p.p.s.a) poprzez uznanie, iż art. 2 ust. 2 u. s. k. nie mógł stanowić samodzielnej podstawy przyznania dotacji na rzecz klubów sportowych na zasadach określonych w zaskarżonej uchwale;
2. zarzucie naruszenia przepisów postępowania, które to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 174 pkt 2 p.p.s.a.) w postaci naruszenia art. 141 § 4 p.p.s.a. poprzez uznanie, iż zaskarżona uchwała nie zawierała określenia celu jaki miałyby być realizowane ze środków pochodzących z określonej w niej dotacji.

W uzasadnieniu skarżąca podniosła, że Wojewódzki Sąd Administracyjny błędnie przyjął, że art. 2 ust. 2 u. s. k. nie mógł stanowić samodzielnej podstawy przyznania dotacji na rzecz klubów sportowych na zasadach określonych w zaskarżonej uchwale. W ocenie skarżącej zgodnie z treścią tego przepisu jednostki samorządu terytorialnego mogą wspierać, w tym finansowo, rozwój sportu kwalifikowanego, zaś sam przepis stanowi samodzielną podstawę udzielenia z budżetu

jednostki samorządu terytorialnego dotacji na rzecz klubów sportowych.

Organ podkreślił, iż umiejscowienie powołanego powyżej przepisu w części „przepisy ogólne” powoduje, że w tym przypadku mamy do czynienia z zasadą prawną, której treścią jest umożliwienie jednostkom samorządu terytorialnego wspieranie rozwoju sportu kwalifikowanego we wszelkich dopuszczalnych prawem formach, także poprzez udzielanie dotacji z budżetu jednostki samorządu terytorialnego, zaś fakt, iż ustawodawca w dalszej części ustawy w sposób szczególny określił niektóre formy wspierania rozwoju sportu kwalifikowanego potwierdza tylko zasadę wynikającą z art. 2 ust. 2 u. s. k. W ocenie skarżącej art. 35 i art. 37 u. s. k. w żaden sposób nie ograniczają jednostek samorządu terytorialnego w możliwości przyznawania dotacji z budżetu.

Skarżąca nie zgodziła się ze stanowiskiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego odnośnie braku określenia celu jaki miałyby być realizowany ze środków pochodzących z przewidzianych uchwałą dotacji, bowiem cel przeznaczenia środków wynikał z treści powołanego w podstawie prawnej zaskarżonej uchwały, art. 2 ust. 2 u. s. k., a więc wspieranie rozwoju sportu kwalifikowanego, a zabieg tego rodzaju miał umożliwić beneficjentom dotacji przeznaczenie uzyskanych środków na wszelkie działania mieszczące się w pojęciu „rozwój sportu kwalifikowanego”.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest niezasadna.

W związku z powołaniem przez skarżącą obydwu podstaw kasacyjnych wymienionych w art. 174 p.p.s.a. w pierwszej kolejności rozważenia wymaga zasadność zarzutu o charakterze procesowym, gdyż zarzuty dotyczące naruszenia prawa materialnego mogą być przedmiotem oceny tylko w stosunku do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, tj. wówczas, gdy zarzuty dotyczące naruszenia przepisów postępowania nie są podnoszone lub okażą się nieuzasadnione.

Skarżąca podnosząc zarzut naruszenia przepisów postępowania, w postaci naruszenia art. 141 § 4 p.p.s.a., wskazała na ocenę treści uchwały Rady Miejskiej w Gliwicach z dnia 23 grudnia 2005 r. w zakresie określenia celu, którego realizacji służyć miały przewidziane uchwałą dotacje. Zgodnie z przepisem art. 141 § 4 p.p.s.a. - w przypadku, kiedy zaskarżonym aktem jest uchwała organu jednostki samorządu terytorialnego - rzeczą sądu, realizującego obowiązek związłego przedstawienia stanu sprawy, jest określenie treści zaskarżonej uchwały, jak również dokonanie jej oceny pod względem zgodności prawem.

Z treści przedmiotowej uchwały wynika, iż na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym przyjęto „Program udzielania wsparcia finansowego w sporcie kwalifikowanym”. W myśl załącznika do uchwały ze wsparcia finansowego, udzielanego w formie dotacji, mogą korzystać wyłącznie kluby sportowe z siedzibą w Gliwicach, zaś jego wysokość uzależniona jest od dyscypliny sportu i poziomu rozgrywek po rundzie jesiennej. Taką treść uchwały przyjął Sąd I instancji jako element stanu sprawy i następnie, stosownie do art. 3 § 1 p.p.s.a. dokonał jej oceny pod względem zgodności z prawem. W treści uzasadnienia wyroku Sąd przedstawił w oparciu o analizę przepisów prawa, że regulacje zawarte w ustawie o samorządzie gminnym, ustawie o finansach publicznych i ustawie o sporcie kwalifikowanym wymagają precyzyjnego określenia celu, na jaki jest przyznawana dotacja i ogólne wskazanie celu jako wsparcie rozwoju sportu kwalifikowanego jest niewystarczające. Wobec tego należy stwierdzić, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiada przepisowi art. 141 § 4 p.p.s.a., co czyni zarzut naruszenia przepisów postępowania niezasadnym. Natomiast kwestia czy powołanie przepisu art. 2 ust. 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym jest wystarczające dla określenia celu, na który mają zostać przeznaczone dotacje jest już elementem oceny prawidłowości zastosowania prawa materialnego, a tej kwestii dotyczy zarzut skargi kasacyjnej oparty na art. 174 pkt 1 p.p.s.a.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa materialnego należy stwierdzić, że z jego treści oraz uzasadnienia skargi kasacyjnej wynika, iż strona zarzuca błędną wykładnię art. 2 ust. 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym, polegającą na przyjęciu, że przepis ten nie stanowi samodzielnej podstawy do przyznania dotacji z budżetu gminy na zadania z zakresu sportu kwalifikowanego.

Przepis art. 2 ust. 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym stanowi, że jednostki samorządu terytorialnego mogą wspierać, w tym finansowo, rozwój sportu kwalifikowanego. Niniejszy przepis umieszczony jest w Rozdziale I przedmiotowej ustawy zatytułowanym „Przepisy ogólne.” Regulacja ta stanowi podstawę prawną umożliwiającą jednostkom samorządu terytorialnego wspieranie rozwoju sportu kwalifikowanego, czyli profesjonalnego. Jedną z możliwych form wsparcia ogólnie określoną w tym przepisie jest wsparcie finansowe. Zasadnie twierdzi skarżąca, że przedmiotowy przepis umożliwia jednostkom samorządu terytorialnego wspieranie rozwoju sportu kwalifikowanego we wszelkich dopuszczalnych prawem formach. Jednakże już niezasadnie skarżąca wyprowadza wniosek, że niniejszy przepis może stanowić samodzielną podstawę prawną przyznania dotacji na rzecz klubów sportowych. Analizowany przepis nie reguluje w żadnym zakresie kwestii przyznawania dotacji z budżetu gminy, ani innych form wsparcia finansowego dla sportu kwalifikowanego. W ustawie o sporcie kwalifikowanym ustawodawca przewidział jedynie możliwość przyznania stypendiów oraz wyróżnień i nagród sportowcom osiągającym wysokie wyniki sportowe, które mogą być finansowane z budżetów jednostek samorządu terytorialnego (art. 35 ust. 1 i art. 37 ust. 1). Oznacza to, że poza przyznaniem stypendiów oraz wyróżnień i nagród wsparcie finansowe rozwoju sportu kwalifikowanego możliwe jest w takim zakresie, w jakim umożliwiają to przepisy regulujące działalność samorządów terytorialnych, w tym przypadku samorządu gminnego. Jednostka samorządu terytorialnego, którą jest gmina, działa w ramach określonych przepisami ustawy o samorządzie gminnym, regulującej jej funkcjonowanie oraz ustawy o finansach publicznych, regulującej sprawy finansowe. Przepis art. 2 ust. 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym stwarzając gminie, jako jednostce samorządu terytorialnego, ogólną możliwość wspierania sportu kwalifikowanego nie stanowi, iż w sferze tej działalności ta jednostka funkcjonuje poza ramami określonymi ustawą o samorządzie gminnym i ustawą o finansach publicznych. Takiej normy nie można wyprowadzić z treści niniejszego przepisu.

Zatem należy stwierdzić, iż formę i zakres ponoszenia wydatków z budżetu gminy na zadania z zakresu sportu kwalifikowanego należy ustalać w oparciu o przepisy zawarte w ustawie o samorządzie gminnym oraz w ustawie o finansach publicznych.

W związku z tym, że zaskarżona uchwała została podjęta w dniu 23 grudnia 2005 r. winna uwzględniać regulację ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2003 r. Nr 15, poz. 148 ze zm.), która obowiązywała do dnia 31 grudnia 2005 r. Powołana przez Sąd I instancji ustawa z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych weszła w życie w dniu 1 stycznia 2006 r. Uchybienie to nie ma wpływu na ocenę prawidłowości zaskarżonego wyroku, gdyż treść regulacji obu ustaw w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy jest w istocie rzeczy tożsama, co skutkuje tym, iż okoliczność ta nie wpływa na ocenę wykładni art. 2 ust. 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym w zakresie objętym skargą kasacyjną.

Nadto przedmiotowa uchwała winna również znaleźć oparcie w przepisach ustawy o samorządzie gminnym.

W myśl art. 5 pkt 1 ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych jednostki samorządu terytorialnego należą do sektora finansów publicznych. W konsekwencji w ramach gospodarki finansowej organom gminy wolno tylko tyle, ile pozwalają im ustawy. Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1 przedmiotowej ustawy podmioty niezaliczone do sektora finansów publicznych i niedziałające w celu osiągnięcia zysku mogą otrzymywać z budżetu jednostki samorządu terytorialnego dotacje na cele publiczne związane z realizacją zadań tej jednostki. Zlecenie zadania i udzielenie dotacji następuje zgodnie z przepisami ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (art. 118 ust. 2 cyt. ustawy). W art. 4 ust. 1 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie określona została sfera zadań publicznych, do

której w pkt 14 zaliczono upowszechnianie kultury fizycznej i sportu.

Nadto, jeżeli zlecenie zadania i udzielenie dotacji dotyczy innych zadań publicznych niż określone w ustawie o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie zlecenie takiego zadania i udzielenie dotacji następuje na podstawie umowy jednostki samorządu terytorialnego z podmiotem niezliczonym do sektora finansów publicznych i nie działającym w celu osiągnięcia zysku. W takim przypadku tryb postępowania o udzielenie dotacji, sposób jej rozliczenia oraz sposób kontroli wykonywania zleconego zadania określa w drodze uchwały organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego (art. 118 ust. 2 ustawy o finansach publicznych).

Jednocześnie z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym wynika, iż do zadań własnych gminy należą sprawy o znaczeniu lokalnym, w tym, zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 10 tej ustawy, również sprawy z zakresu kultury fizycznej i turystyki. Zatem niniejsze przepisy określają zadania gminy, realizację których można wspierać w formie dotacji pochodzących z budżetu tej jednostki samorządu terytorialnego.

Reasumując należy stwierdzić, że uchwała rady gminy określająca formy wsparcia finansowego rozwoju sportu kwalifikowanego musi w podstawie prawnej zawierać poza art. 2 ust. 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym wskazanie tych przepisów ustaw odrębnych, które w danym przypadku umożliwiają udzielenie konkretnej formy wsparcia finansowego dla konkretnego podmiotu ze sfery sportu kwalifikowanego. Dopuszczalne bowiem są tylko formy wsparcia finansowego przewidziane prawem. Jednocześnie z przytoczonych wyżej przepisów jednoznacznie wynika, iż uchwała przyznająca dotacje winna precyzyjnie określać ich cel, tak aby możliwe było ustalenie czy jest to cel publiczny związany z realizacją zadań jednostki samorządu terytorialnego i czy dotacje otrzymają podmioty uprawnione, a więc takie które nie działają w celu osiągnięcia zysku. Zatem niewystarczające jest, zawarte w art. 2 ust. 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym, określenie, iż celem dotacji jest wsparcie rozwoju sportu kwalifikowanego.

Wobec powyższego Sąd I instancji zasadnie uznał, że zaskarżona uchwała została wydana z naruszeniem prawa, co skutkowało stwierdzeniem jej nieważności.

Mając powyższe na uwadze, Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że wyrok Sądu I instancji jest zgodny z prawem i na podstawie art. 184 p.p.s.a. oddalił skargę kasacyjną jako pozbawioną usprawiedliwionych podstaw.